

ת"פ (באר שבע) 19048-06-24 - מדינת ישראל נ' סלמאן אלהריף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד השופט יואב עטר

06 פברואר 2025
ת"פ 19048-06-24 מדינת
ישראל נ' אלהריף (עציר) ואח'

בעניין:
המאשימה:
נגד
הנאשמים:

מדינת ישראל
סלמאן אלהריף
רוזאן עיד (עציר)

[

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד חנה מוצ'ה

הנאשמת 2 בעצמה

ב"כ הנאשמת 2, עו"ד וויסאם לידאוי

גזר דין הנאשמת 2

1. הנאשמת הורשעה, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתה בכתב אישום, בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של **סיוע לעבירות נשק (יבוא נשק)** עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

עניינה של העבירה בה הורשעה הנאשמת בכך שכמפורט בכתב האישום המתוקן ביום האירוע נסעה הנאשמת מביתה בחיפה ברכבה, אספה את הנאשם 1 מאזור מגוריו בדרום הארץ, ומשם נסעו יחדיו ברכבה לעבר מעבר גבול "יצחק רבין" הסמוך לאילת, שם עברו את הגבול לירדן ושהו במלון בעיר עקבה כשהם מציגים עצמם כזוג נשוי.

במהלך שהותם בעיר עקבה קיבל הנאשם 1 עשרים ותשעה מכלולים של נשק מסוג 16M אותם הסתיר בחלקו הפנימי של תא המטען של הרכב אותו העמידה הנאשמת לרשותו, הגם שחשדה כי בכוונתו לבצע מעשה לא חוקי, תוך שנמנעה מלברר את טיב המעשה.

ביום 25.5.24 הגיעו הנאשמים עם הרכב שבו נמצאו מכלולי הנשק הנ"ל למעבר הגבול וביקשו לעבור את הגבול ולהיכנס לישראל. במהלך בדיקת הרכב על ידי בודקי המכס נתפסו המכלולים.

הסדר טיעון

2. ביום 2.12.24 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון אשר כלל את תיקון כתב האישום והודאת הנאשמים בכתב האישום המתוקן. הצדדים הבהירו כי אין הסדר לעניין העונש.

לא התבקש תסקיר עבור הנאשמת 2 ועל כן גם לא הוגש תסקיר בעניינה.

טענות הצדדים

3. המאשימה בטיעונה לעונש עמדה על הערכים המוגנים ועל מידת הפגיעה בערכים המוגנים. המאשימה עמדה על חלקה של הנאשמת 2 בביצוע העבירות ועל כך שהסיוע אשר הושיטה לנאשם 1 היה מהותי. באת כוח המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 3 וחצי שנות מאסר בפועל לבין 6 שנות מאסר בפועל. באת כוח המאשימה עמדה על כך שלא הוצגו שיקולי שיקום המצדיקים חריגה מהמתחם ועתרה להשית על הנאשמת מאסר בפועל ברף התחתון של המתחם לצד מאסר על תנאי, קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

4. ב"כ הנאשמת טען כי הפסיקה שהציגה המאשימה אינה רלוונטית לאור הנסיבות הייחודיות של ביצוע העבירה דנן. ב"כ הנאשמת עמד על כך שמכתב האישום המתוקן לא עולה כי ידעה שהנאשם 1 מתעתד להבריח נשק לתחום מדינת ישראל אלא אך חשדה כי בכוונת הנאשם לבצע מעשה לא חוקי ונמנעה מלברר את טיב המעשה. ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה וטען כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל. באשר לענישה בתוך המתחם עמד ב"כ הנאשמת בהרחבה על נסיבותיה האישיות וביקש להשית עליה מאסר שמשכו כימי מעצרה. באשר לעתירה להשית עליה קנס עמד ב"כ הנאשמת על כך שלא הפיקה רווח כלכלי וטען ביחס למצבה הכלכלי. עוד עתר ב"כ הנאשמת להימנע מהשתת פסילה של רישיון נהיגה, שכן לשיטתו עובדות כתב האישום המתוקן אינן מצדיקות זאת.

5. הנאשמת בדברה לעונש הביעה צער וחרטה, ציינה כי משלמת מחיר כבד על טעותה, כי הייתה אמורה להיות ערנית יותר, כי מדובר בעבירה ראשונה ואחרונה שלה. הנאשמת סיפרה כי היא בת 24 אשר עבדה באופן מסודר כל חייה הבוגרים, טענה כי נגררה בביצוע העבירה והביעה צער על כך וסיפרה כי היא שקועה בחובות.

דין והכרעה

6. העבירה בה הורשעה הנאשמת חמורה. בע"פ 3877/16 פאדי גב'אלי נ' מדינת ישראל (17.11.16), במקרה שונה בנסיבותיו, ציין בית-המשפט העליון: "בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק [...]. עבירות אלו מקימות סיכון

חמור לשלום הציבור וביטחוננו ומחייבות 'ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל' [...] עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות".

בע"פ 2482/22 מ"י נ' קדורה (14.4.22) ביחס לעבירה של החזקת נשק, ציין בית המשפט העליון כי: "החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור וביטחוננו [...] לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות [...] כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם - מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי [...] ענייננו 'במכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים...".

ברע"פ 5613/20 אל הוזייל נ' מדינת ישראל [25.8.2020], במקרה שונה בנסיבותיו, צוין: "עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען...".

7. הדברים יפים בהתאמות הנדרשות בעניינה של הנאשמת. אין המדובר כאן בהחזקה של כלי נשק בודד אלא בסיוע לייבוא של 29 מכלולים של נשק מסוג M16. מקום בו האלימות בחברה הישראלית גואה, מקום בו נתקלים אנו מידי יום ביומו בקורבנות חדשים של שימוש בלתי חוקי בנשק חם המוחזק שלא כחוק, ומקום בו עולה שוועתו של הציבור לגורמי אכיפת החוק לאסוף את הנשק הבלתי חוקי המצוי בידי רבים, הרי שהנאשמים במעשיהם פעלו לתרום להגדלת "היצע" הנשק הבלתי חוקי על ידי החדרת כמות גדולה של של מכלולי נשק מעבר לגבולות המדינה אל תוך מדינת ישראל.

מעבר לסכנה הגלומה בהחזקת כלי נשק חם בלתי חוקיים בכלל, ובהחזקת כלי נשק התקפיים ("ארוכים") כרובי ה-M16 מושא המכלולים (אשר נוכח אופיים הפוטנציאל הגלום בהם מעמידם ברף גבוה יותר של חומרה ביחס לפוטנציאל הגלום באקדחים "בלבד"), הרי שמעשי הנאשמים, ככל שהיו צולחים, נועדו להרוויח אותו מאגר של נשק בלתי חוקי המצוי בידי חלקים מהציבור. מאגר אשר מטבע היותו אוצר בקרבו פוטנציאל קטלני משמעותי אשר בא לידי ביטוי חדשות לבקרים בריבוי מעשי הרצח, הפציעה והירי באמצעות נשק חם בלתי חוקי בעת האחרונה.

8. הפסיקה העדכנית מלמדת על כך שכיום נדרשת החמרה ברמת הענישה בעבירות אלו, ביחס לרמת הענישה שהייתה נוהגת עד לפני מספר שנים, וזאת נוכח ההתפתחויות עליהן עמדו בתי המשפט בהרחבה בעת האחרונה.

לעניין זה ראוי לציין כי בית המשפט יושב בתוך עמו, וקשוב לנאקתם של ציבורים שלמים ביחס לריבוי הנשק הבלתי חוקי המוחזק בקרבם, והשימוש התכוף שנעשה באותו נשק בלתי חוקי לעיתים תוך פגיעה או סיכון חפים מפשע.

מדיניות הענישה הנוהגת

9. הענישה לעולם אינדיבידואלית. בהינתן השינוי במגמת הפסיקה בעת האחרונה, ובהינתן המאפיינים הייחודיים בנסיבות דנן. קשה להלום מקרה זהה בנסיבותיו, הן בשים לב לכך שהמדובר בסיוע לייבוא של מכלולים ולא של כלי נשק מורכבים ותקינים, הן בשים לב לכמות המכלולים ולטיבם והן בשים לב להבחנה העיקרית הנלמדת מחלקה בפועל של הנאשמת כעולה מכתב האישום המתוקן, מקום בו זו העמידה לרשות הנאשם 1 את רכבה בידיעה כי בכוונתו לבצע מעשה לא חוקי, אשר על אודותיו נמנעה מלברר, אך בהעדר ידיעה מדויקת על מעשיו. בהינתן האמור, את הפסיקה שתובא להלן יש לבחון בהתאמות הנדרשות.

10. בע"פ 4387/23 **אלמעבדה ואח' נ' מדינת ישראל** (11.3.24) חזרו בהם המערערים מערעור על גזר הדין בת"פ 5275-07-21 **מדינת ישראל נ' אלקשחר ואח'** (24.4.23). באותו מקרה הורשעו נאשמים 1, 3 בעבירות בנשק (ייבוא ומסחר) ונאשם 2 בעבירה זהה של סיוע לעבירת בנשק (ייבוא ומסחר). הנאשמים 1, 3 הורשעו בכך שייבאו מירדן לישראל באזור הערבה 14 כלי נשק (שלמים) ואילו הנאשם 2 הורשע בכך שסייע להם בכך שהעמיד לרשותם את רכבו. בעניינו של נאשם 2 צוין כי זה לא ידע תחילה על כוונת הנאשמים 1, 3 ורק בשלב מסוים במהלך השהייה בערבה, בסמוך לנקודת חציית הגבול, הבין כי הנאשמים 1, 3 מתכוונים לייבא כלי נשק מירדן אך המשיך לסייע להם. הנאשם 1 נדון ל-9 וחצי שנות מאסר בפועל, נאשם 3 נדון ל-7 וחצי שנות מאסר בפועל והנאשם 2, שהורשע כאמור, בעבירה זהה לנאשמת דנן, נדון ל-3 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ו-11 חודשי פסילה בפועל. עיקר ההבחנה בין עניינו של נאשם 2 באותו הליך לעניינה של הנאשמת דנן הוא בכך ששם המדובר היה בכלי נשק שלמים וכי בשלב מסוים הבין כי בכוונת הנאשמים האחרים לייבא נשק, ואילו בעניינה של הנאשמת דנן, מחד מדובר במכלולים עבור מספר כלי נשק גדול הרבה יותר, אך מאידך המדובר במכלולים ולא בכלי נשק שלמים וזו אמנם ידעה כי נאשם 1 מתעתד לבצע מעשה לא חוקי (והודתה בסיוע לייבוא חלקי נשק) אך לא ידעה ההיקף והאופי המלא של מעשי הנאשם 1.

בת"פ 26994-01-23 **מדינת ישראל נ' הייב** (18.7.24) נדון נאשם 3 שהורשע בעבירה זהה של סיוע לייבוא נשק ל-35 חודשי מאסר בפועל. באותו מקרה, נאשם 3 הסיע את שני הנאשמים האחרים לנקודה הסמוכה לגבול, שם אספו שקיות שהושלכו מעבר לגבול ואשר הכילו 20 אקדחים. בעניינו של נאשם 3 הוסכם שם על ידי באי כוח הצדדים כי זה: **"סייע לשני האחרים ביודעו כי אין המדובר בפריטי נשק בודדים ובסוברו כי מדובר במספר כלי נשק ואביזרים. מספרם המדויק לא היה ידוע לו"**. נאשמים 1, 2 נדונו ל-6 ו-6 וחצי שנות מאסר בפועל, בהתאמה, ובית המשפט נימק את

עונשו של נאשם 3: "בשים לב למעורבותו במעגל המשני ולמודעותו להברחה בהיקף נמוך יותר מהמודעות של האחרים".

בת"פ 28796-07-22 **מדינת ישראל נ' סדאן ואח'** (9.7.23) נדונו שלושה נאשמים שהורשעו כל אחד בעבירה של ייבוא נשק ותחמושת שעניינה בייבוא 4 רובי 16M ו-5 אקדחים לעונשים של 8, 7, 9 שנות מאסר בפועל כל אחד על פי חלקו ונסיבותיו.

בת"פ 32883-03-22 **מדינת ישראל נ' רשאידיה** (23.6.24) נדונו שני נאשמים שהורשעו כל אחד בעבירות של ייבוא נשק ותחמושת ונשיאה והובלה של נשק ותחמושת שעניינן בכך שייבאו לישראל מירדן 12 רובי קלצ'ניקוב, מחסניות וכדורים ל-8, 9 שנות מאסר בפועל כל אחד על פי חלקו.

בת"פ 4343-12-19 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (17.5.20) נדון נאשם שהורשע בעבירות של ייבוא והחזקת נשק שעניינן בכך שהחזיק בחפץ דמוי רובה סער שהיה מורכב מחלקים שונים ואשר כמפורט בגזר הדין: "**ביקש לייבא חלקי נשק. אלה נתפסו על ידי המשטרה בטרם הצליח להשתמש בהם**", ל-15 חודשי מאסר בפועל.

ומן הכלל אל הפרט

11. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לחומרה נתתי משקל לכמות המכלולים ולכך שאלו מיועדים לרובי סער, מקום שמדובר ב-**29** מכלולים של נשק מסוג 16M. עוד ולחומרה נתתי משקל לכך שאין המדובר בעבירה שבוצעה בלהט הרגע ללא חשיבה ומתוך מעידה רגעית כזו או אחרת, אלא שהנאשמת נסעה ברכבה מחיפה עד לאזור הדרום, שם אספה את הנאשם 1, משם נסעה כברת דרך ארוכה עד למעבר הגבול ליד אילת, חצתה את הגבול לירדן, הציגה עצמה ביחד עם נאשם 1 כזוג נשוי ושהתה בירדן בבית מלון שלושה ימים. המדובר בפרקי זמן ארוכים ושילוב פרקי הזמן הנ"ל עם ריבוי הפעולות מלמדים על שהות ארוכה שהייתה לרשותה למחשבה והפנמה של הפסול שבמעשיה, מבלי שהיה בכך כדי לגרום לה לחדול מכך. המדובר בפרקי זמן ארוכים וריבוי פעולות המלמדים על היערכות של ממש, ודומה כי ההתחזות לזוג נשוי, מטבע הדברים, כדי להסיר חשד כזה או אחר אף מלמדת על תחכום.

12. לקולת הנאשמת, בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ניתן משקל של ממש לכך שכמפורט בסעיף 5 לפרק העובדות בכתב האישום המתוקן, חלקה של הנאשמת התמצה בכך ש: "**הנאשמת העמידה לרשותו של הנאשם את רכבה אף שחשדה כי בכוונת הנאשם לבצע מעשה לא חוקי, אך נמנעה מלברר את טיב המעשה**". מקום בו עובדה מוסכמת על הצדדים היא כי הנאשמת הבינה כי המדובר ב"מעשה לא חוקי", הרי שעל פני הדברים הדין הוא כי ככל שיש יותר מפרשנות אחת, על זו שתתקבל על ידי בית המשפט להיות המקלה ביותר, כמובן בכפוף להודאתה בהתקיימות יסודות העבירה של סיוע לעבירות בנשק (ייבוא), לרבות היסוד הנפשי הנדרש.

13. אלמלא האמור בסעיף 5 לפרק העובדות שבכתב האישום המתוקן, היה מקום לקבוע מתחם

עונש גבוה הרבה יותר, אך לאור מידת הידיעה המיוחסת לנאשמת כמפורט בסעיף 5 לפרק העובדות, בשילוב עם מכלול הנסיבות האחרות ועם חלקה בפועל שבא לידי ביטוי בהעמדת רכבה לרשותו של הנאשם 1 (אשר הורשע בביצוע עבירת הייבוא עצמה), מבלי שידעה טיב המעשה המדויק, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 21 חודשי מאסר בפועל לבין 41 חודשי מאסר בפועל.

הענישה בתוך גדר המתחם

14. לנאשמת אין כל הרשעות קודמות.
15. בהינתן הפסיקה הענפה בה הבהיר בית המשפט העליון את הצורך בהרתעת הרבים על מנת לנסות ולסייע במיגור תופעה הולכת וגוברת זו של נפוצות נשק חם המוחזק שלא כדין, תוך פגיעה ממשית, חוזרת ונשנית בחיי אדם, הרי שדומה כי היה מקום לתת משקל של ממש לשיקולי הרתעת הרבים, הגם כך, בעניינה של הנאשמת משקלו של שיקול זה מועם בשים לב לאמור לעיל אודות הנסיבות בהן ביצעה את העבירה, כמפורט בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן.
16. לקולת הנאשמת נתתי משקל להודאתה המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.
- לקולת הנאשמת נתתי משקל לכך שזו נעדרת כל הרשעות קודמות ולעולה מדבריה לעונש בדבר אורח החיים הנורמטיבי שקיימה הכולל רציפות תעסוקתית במקומות עבודה מוסדרים.
- לקולת הנאשמת נתתי משקל לגילה הצעיר.
- לקולת הנאשמת נתתי משקל לפרק הזמן שבו היא שוהה במעצר אשר מטבע הדברים קשה במידה משמעותית מהמאסר.
17. בהינתן כל האמור, סבורני כי יש לגזור את דינה של הנאשמת ברף הנמוך של המתחם, גם אם לא בתחתיתו.
18. באשר לעתירת המאשימה לפסילת רישיון הנהיגה - משהשימוש ברכבה של הנאשמת היה מהותי לביצוע העבירה, ומשזו, לכל הפחות, הסתייעה ברכבה לשם ביצוע העבירה, הרי שבדין עתרה המאשימה לפסילת רישיון הנהיגה. הגם כך, בכל הקשור למשך הפסילה, מצאתי להתחשב בכך שתקופה זו למעשה תצטבר לתקופת המאסר, ומצאתי להתחשב בתקופת המאסר שתושג על הנאשמת.
19. באשר לעתירת המאשימה להשתתף קנס על הנאשמת, לכאורה, אכן היה מקום להשית על

הנאשמת קנס כספי משמעותי, ואולם, מצוות המחוקק וההלכה הפסוקה היא כי בית המשפט יתחשב ביכולותיה הכלכליות של הנאשמת. אלו נפרסו בפניי במסגרת פרשת העונש. עוד מצאתי להתחשב בחלקה בפועל, מקום בו מכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם 1 היה הדומיננטי בביצוע העבירה במידה ניכרת.

20. לאור האמור לעיל אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרה בגין תיק זה בלבד. מובהר כי ימי מעצר החופפים פקודות מאסר/מעצר אחרות לא ינוכו.

ב. 12 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא תעבור משך 3 שנים מיום שחרורה ממאסרה כל עבירת נשק לרבות ניסיון או סיוע.

ג. קנס בסך 4,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.05.25 ובכל 1 בחודש שלאחריו. לא תעמוד הנאשמת באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי, ומובהרות לנאשמת הוראות החוק ביחס לאפשרות החיוב בתוספת הפיגורים כמו גם אפשרות הפעלת המאסר חלף הקנס.

ד. 6 חודשי פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה. מובהר לנאשמת כי ימי המאסר לא ימנו במניין ימי הפסילה. משבמעמד מתן גזר הדין הוצהר כי אין ברשות הנאשמת רישיון נהיגה להפקדה, בטל הצורך בהפקדת הרישיון ולצורך תחילת מניין ימי הפסילה, תמציא הנאשמת למזכירות בית המשפט לאחר שחרורה, אישור שב"ס על מועד שחרורה. מובהר לנאשמת כי מיד עם שחרורה תחשב כפסולה, אך המניין יחל רק לאחר המצאת האישור כאמור.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

תשומת לב הנאשמת כי תשלום הקנס הינו לחשבון המרכז לגביית קנסות באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.

מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000.

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתנה והודעה היום ח' שבט
תשפ"ה, 06/02/2025
במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט